

Joy !

Joy!

William Heutink

Schrijver: William Heutink

Coverontwerp: joy!

ISBN: 9789402172911

© William Heutink

Inleiding.	6
Over denken en geloof.	18
Over tijd en ruimte en perceptie.	31
Over stress en het nu.	37
Over aandacht en afstand.	43
Over spiritualiteit.	47
Over materie.	52
Over geld.	61
Over religie.	79
Over de illusie.	84
Over dankbaarheid en vreugde.	97

“Als het leven je een droom geeft dan geeft het leven jou de mogelijkheden de droom waar te maken.”

Inleiding.

Telkens weer hoor je mensen vertellen dat ze bij een waanzinnig interessant seminar zijn geweest of op een retreat of een workshop. Enige tijd later komt dan de aap uit de mouw dat ze iets “missen”. Men heeft er een boel op gestoken en ja, het was leerzaam maar er ontbrak iets.

Dan lezen ze een advertentie waarin een trainer of coach dit exact verwoordt. Hij legt de vinger op de zere plek en men schrijft zich in voor wéér een weekend in een mooi resort. Het resultaat is hetzelfde: er is veel geleerd, veel herrie gemaakt en men gaat enthousiast naar huis. Vervolgens kan men er weinig mee. De sleur van alle dag grijpt om zich heen en als de bezoeker van het seminar weer op zijn werk verschijnt waar de collega hem vreemd aankijkt als de enthousiasteling het anders wil aanpakken, is hij weer de “oude”. Enkele weken later is het gevoel weg. Het geldt ook.

Dit ritje kan best lang doorgaan en doorgaans is de zoeker enige tijd op zoek naar wat hij of zij “mist”.

Begrijp me goed; er zijn veel mensen die op deze manier hulp vinden in het op de rit krijgen van hun leven of kwaliteiten ontwikkelen die ze niet dachten te bezitten. Ik ben de laatste die zegt dat de zoektocht ijdel is. Het is onderdeel van een weg die je ingaat op het moment dat je bewust aan je zelf wilt gaan werken en dat juich ik alleen maar toe.

Zo is mijn weg ook begonnen. Ik ben naar elke training gegaan waar ik kon leren over management, sales, teambuilding, coaching, geldzaken, vastgoed en noem maar op. Ik heb er van genoten en ik heb er ontzettend veel aan. Nog steeds en ik pas veel van wat ik in de gekste cursussen geleerd heb nog steeds toe. Mijn boekenkast zou door kunnen gaan voor boekwinkel en het aanzicht van de boekenkasten met al die boeken tovert nog steeds een lach op mijn gezicht. Toch vinden mensen er niet de kern van de zaak. De kern die

het jachtige gevoel van iets ongrijpbaars overbodig maakt. De drang om dan weer hier naar toe te gaan, dan weer dat webinar en vervolgens een audio reeks.

Natuurlijk is het een feit dat we nooit klaar zijn met leren en groeien hoewel de meerderheid van de mensen er mee stoppen wanneer ze van school af komen. Het bewuste leren althans.

Ik begon pas na de schooltijd echt in leren geïnteresseerd te raken en heb alles waar ik mijn hand op kon leggen gelezen en bestudeerd. Dat mijn leven totaal anders is gelopen dan ik had gedacht tijdens mijn studie, vind ik nu erg opwindend maar toen ik op de springplank stond om het “echte” leven in te gaan had ik dat absoluut niet voor ogen.

Ik moet bekennen dat ik nooit zo bezig ben geweest met hoe het “echte” leven er uit zou gaan zien. Ik heb me altijd bezig gehouden met wat ik leuk vond om te doen en daardoor kwam alles op z'n pootjes terecht. Natuurlijk waren er de groeistuipe en de problemen die bij je leeftijd hoorden maar over het algemeen liep alles op rolletjes en had plezier de overhand. Ik ben naar het conservatorium gegaan en daar heb ik me heerlijk in mijn eigen tempo kunnen ontwikkelen. Ik heb me in muziek en bijbehorende vakken verdiept en er een glorieuze tijd beleefd en dat was een zegen. Ik hoefde me niet bezig te houden met de zaken die in onze maatschappij gangbaar zijn. Ik vond dat ook maar niks. Mijn vader was het voorbeeld voor de voor mij bekende maatschappij. Een hard werkende man die zich heeft opgewerkt op de sociale ladder en het resultaat was dat ik hem nooit zag. Als klein jochie wist ik al: “Dat gaan we dus anders doen.”

Mijn broer en ik hadden een treinbaan en daarop stonden een aantal huisjes en twee grote villa's. Die twee grote villa's. Dat waren onze huizen. Mooie schaalmodel autootjes te over. Opeltes, Renaultjes en Eendjes. Bij mijn broer en mij stonden

Jaguars en Mercedessen op het terrein; Rolls Royces werden toen nog niet gemaakt.

Ik groeide op in de jaren zeventig en tachtig en mijn broer en ik waren helemaal gek op de Mercedessen uit de jaren tachtig. Niet omdat we wilden patsen. Er viel niks te patsen. We waren gewoon helemaal gek op die auto's.

We haalden brochures bij de dealer, zo jong als we waren. We keken er de hele dag in.

Ik stelde me voor dat ik er in reed en deed inwendig het geluid van de auto's na. Ik kon de geluiden van de verschillende portieren dromen en zag elk detail voor me.

Toen ik in de plaatselijke harmonie ging spelen leerde ik ook drummen. Als ik dan naar de winkel ging om stokken te halen zag ik daar de verschillende sets. Ik nam brochures mee van een door mij geliefkoosd merk. Het zelfde ritueel als bij de Mercedessen; Ik keek er hele dagen naar. Ik voelde hoe het vel aanvoelde. Ik hoorde de aanslag. De bassdrum. Alles. Ik bleef kijken in die folders en kon me zelfs inbeelden er op te spelen.

Al snel had ik een kitje van het merk Linko. Het was een drumstel...

Ik deed een koptelefoon op. Niet om mijn gehoor te beschermen. Hij klonk op die manier beter. Hij leek meer op de wens set van Premier. Als we dan toch de merken op papier zetten.

Ik oefende me in de rondte en het geluk was dat ik een toffe leraar ontmoette. Hij leerde me plezier in het oefenen te krijgen en daagde me uit door mij lekkers voor te houden. De vorige leraar gaf mij strontvervelend materiaal mee. De tweede wist mij de kop op hol te brengen. Ik kon het niet laten om te studeren en had er onwijs veel plezier in.

Ook in de harmonie speelde ik met enorm veel plezier. De dirigent was een zeer charismatisch mens en hij heeft mij geïnspireerd mij te verdiepen in klassieke muziek en om van

muziek mijn vak te maken. De muziek die we speelden was veelal origineel repertoire voor harmonie orkest met enkele nette bewerkingen uit het symfonie orkest repertoire. Toen de man vertrok verloor ik mijn plezier daar. Ik belde hem enkele jaren later met knikkende knieën op of ik les bij hem mocht. Dat stond hij toe. Het eerste wat hij me meegaf was om veel te lezen en opera te gaan luisteren. Beide ben ik gaan doen. Het lezen opende mij de ogen voor de wereld en de opera maakte me als dirigent vrij. Je leerde te luisteren en mee te gaan waar het nodig is. Hij was streng, ronduit hard soms maar ik heb genoten zoals ik nooit meer bij een muziekdocent heb gedaan. Het heeft me behoorlijke tijd gekost voor ik me kon losmaken van zijn wezen.

Op het conservatorium kwam ik als groentje en besepte me heel goed dat ik moest leren van blad zingen; noten die op papier staan zonder instrument zingen. Toen er tenoren voor het koor werden gevraagd meldde ik me meteen. Ik vroeg of ik ook zangles kreeg omdat ik anders als een kraai de boel zou verstoren. Ik kreeg zangles.

Op een bepaald moment wilde ik graag les geven. Gewoon zoals mijn docent slagwerk mij ook had begeleid.

Mijn voormalig docent belde mij op en vroeg of ik de helft van zijn lespraktijk wilde hebben. Hij ging rechten studeren. Ik nam ze dankbaar over en we hebben een erg leuke tijd gehad. Ondertussen nam ik wel eens een repetitie en concert waar als dirigent. Op een bepaald moment had ik een paar koren links en rechts. Wat ik nog graag zou willen was een eigen slagwerkgroep. Ik keek dus in een krant waar ik normaal gezien nauwelijks in keek en zag een kleine advertentie waarin men een dirigent voor een slagwerkensemble vroeg. Ik belde, we spraken de maandag er op met elkaar en ik heb het ensemble een aantal jaren gedirigeerd.